

[Birgitte Husmark]

udspil, ideer, kritik og indvendinger; sådan er demokratiet, og det håber vi at ministrene vil leve op til.

Kirsten Madsen (FP):

Jeg vil starte med at sige, at det jo er meget interessant, at fru Birgitte Husmark ikke mener, at det er beslutningsforslag nr. B 66, der diskuteres i dag, men det fremtidige arbejde. Men ifølge min dagsorden er det altså første behandling af beslutningsforslag nr. B 66 om beretning til Folketinget angående Nordisk Råds virksomhed i 1991-92; det kan vel ikke bortforklares, og derfor vil jeg holde mig til dagsordenen, i hvert fald i denne omgang.

Når vi i dag skal tage stilling til beretning til Folketinget angående Nordisk Råds virksomhed i 1991-92, kan det være en god idé med et kort tilbageblik. Det kan give et indtryk af, hvordan man rækker en lillefinger og efterhånden får taget hele hånden.

Nordisk Råd afholdt sin første session i København i februar 1953, efter at parlamenterne i Danmark, Island, Norge og Sverige i løbet af 1952 havde godkendt et forslag fra Det Nordiske Interparlamentariske Råd til vedtaget for Nordisk Råd. Danmark besluttede at træde ind i Nordisk Råd i juni 1952. I 1955 indtrådte Finland i rådet, og i 1970 fik Færøerne og Åland repræsentanter i Nordisk Råd. I 1984 udvidedes Færøernes og Ålands repræsentation, og Grønland blev repræsenteret i rådet på samme vilkår.

Den 23. marts 1962 undertegnede repræsentanter for de 5 nordiske regeringer en nordisk samarbejdsoverenskomst, den såkaldte Helsingforsaftale, som trådte i kraft den 1. juli 1962. Overenskomsten er ændret flere gange siden da i takt med udviklingen i det officielle nordiske samarbejde. Ved den første revision i 1971 blev de grundlæggende bestemmelser om Nordisk Råd indarbejdet i selve samarbejds-overenskomsten, som tillige kom til at indeholde bestemmelser om det nyoprettede Nordisk Ministerråd. I 1974 udvidedes overenskomsten til også at omfatte samarbejde angående miljøbeskyttelse, ligesom der blev indsat en artikel om størst mulig offentlighed i det nordiske samarbejde. I 1984 undertegnede endnu en ændring af overenskomsten, som gav Færøerne og Åland øget og Grønland tilsvarende repræsentation i Nordisk Råd, og i Nordisk Mi-

nisterråd vedtog man i 1985 og 1991 revisioner af overenskomsten med henblik på at effektivisere det nordiske samarbejdes arbejdsformer.

Man kan heraf se, at samarbejdet til stadighed er blevet udvidet, og at Nordisk Råd efterhånden har fået flere og flere beføjelser. Der har været en stadig og løbende udvikling i retning af en fælles udenrigspolitik, og det er denne udvikling, der bekymrer Fremskridtspartiet.

Fremskridtspartiet indstiller, at Nordisk Råd nedlægges. Beretningen til Folketinget angående Nordisk Råds virksomhed i 1991-92, der er afgivet af Nordisk Råds danske delegation, indeholder elementer, der ikke er forenelige med den danske suverænitæt. Tidligere har Nordisk Råd været initiativtagende og rådgivende. Fremskridtspartiet er imod, at man nu forsøger at gøre rådet til et udenrigspolitisk organ.

Ser man på den fremtidige mulighed for ændringer af Helsingforsaftalen, behandlede Folketinget i folketingsåret 1991-92 forslag til lov om ændring af lov om nordisk samarbejde. Lovforslaget var en følge af den ændring af Helsingforsaftalen, som blev underskrevet i Tammerfors den 21. august 1991. Forslaget lagde op til, at dansk godkendelse af fremtidige ændringer kunne ske uden lovændring. Der var i Folketinget bred enighed om at støtte lovforslaget, som herefter blev vedtaget med 118 stemmer mod 8, nemlig Fremskridtspartiets stemmer. Med en sådan lov er der lagt op til, at der fremover uden yderligere lovforslag vil kunne gives langt stærkere bemyndigelser til Nordisk Råd.

Fremskridtspartiet mener, at dersom det ikke er muligt at få det overflødige, bureaukratiske og overadministrerede Nordisk Råd nedlagt, bør det i det mindste indskrænkes; og her er jeg enig med Venstres ordfører i, at der i hvert fald ikke bør være tale om dobbeltkonfekt med andre råd. I hvert fald skal Nordisk Råd ikke tillægges yderligere økonomiske, budgetmæssige, udenrigspolitiske og lignende beføjelser. Fremskridtspartiet kan heller ikke tilslutte sig, at Nordisk Råd påtager sig den hovedopgave at tilpasse sig Den Europæiske Union eller blive en nordisk filial i Bruxelles.

Fremskridtspartiet mener stadig, at det er de respektive parlamenters egen opgave selv at fastsætte deres egne klare politiske målsætninger. Det er ikke ministerrådets opgave at tilret-